

SIRDSPRIEKŠ

Maijas avīzīte

Nr. 77.

2023. gada maijs

BET – VAI ES ZINU, KO ES MEKLĒJU?...

Mīli šo brīdi

Izdari tā lai patīk it viss
Lai tavi atmiņu ziedi
Ir skaisti

Esi mākslinieks
Radi šo dzīvi
Ik mirkli no jauna
Un savādāk

Tu jau zini
Kad beidzies būs viss
Tavs vārds būs ierakstīts
Ailītē – autors

Marika Višņevska

Taurenis paņem mirkli samtainos spārnos

Un paceļ to zilgās debesīs.
Uz brīdi liekas, acis tver sauli-
Bet zeltainus putekšņus šķelmīgi kaisot,
Kā sapnī, glāsmaini pūpoli zied.

Un gribas celties taureņa spārnos,
Un gribas traukties debesīs.
Īss. Tik ļoti īss šāds mirklis laimes,
Kas cauri tumsai izbrīdis,
Pret pavasara ziedēšanu iet.

Aiva Bergsone

Viena no laimīga cilvēka atslēgām ir spēt apstāties un saprast, ka Pietiek... Pietiek iziet

no komforta zonas, pietiek sevi uzlabot, pietiek sevī rakāties, pietiek sevi trenkt un dzīt dēļ tā, ka esmu ne tāda/s, par resnu... tievu vai neizglītotu...

Tas ir arī par to, kā atlaist bailes, ka kāds var nosmelt krējumu vai, ka būs mazāk klientu un naudas un tāpēc nevaru atpūsties...

Laimīgs cilvēks saprot, ka viss ir Energija un ja kaut ko no sevis Tu iztērē par daudz, tad Tu vienkārši nodziesti, kā izdegusi lampiņa...

Laimīgs cilvēks zina, ka ir laiks, kad jāceļ jaunais, kad ir jāiespringst un kad jāpārvar sevi, lai kaut kas taptu, bet tad jāseko atalgojumam, sajūtai, ka esi sava laika pārvaldnieks, ka resursu pietiek, jo viss taču ir tapis darīts, tikai lai sasniegtu brīvību... To radītāja pakāpi, kas vairāk nekālpo nevienam, kas rada savu laika un resursu ritumu.

Laimīgs cilvēks spēj apstāties, baudīt... atpūsties... nedarīt neko, pakavēties pateicībās par visu, uzliekot notikumus un skrējienus pēc kaut kā uz Pauzes... Tas spēj būt šeit un tagad mirkļa burvīgajā mainīgumā...

Prāta klusums sasniedzams tikai tad, kad Tu atļauj sev apstāties... un nedzīties ne pēc kā... un pazaudēt vainas apziņu un sazin kura kaut kad bērnībā izdomātos standartus, un pēkšņi atveras kas Liels tepat un Tevī, un ir tik labi vienkārši BŪT mirklī, pilnīgi nesaplānotā stundā, dienā... nedēļā... mēnesī...

Leida Tīlika

Uzstīgot dvēseli, ļaut lai tā dzied. Un tad tādu atvērtu dvēseli plaukstās, tā vienkārši iet. Un būt ievainojamam. Bet dzīvam.

Un pat sāpes ir labāk nekā nekas. Nekā tukšs aizvējš aiz bruņām.

Un labāk būt ievainojamam, vai muļķim, bet turēt dvēseli vaļā, lai tā dzied. Un tad, kad apbruņots skatiens tev akmeni met. Tu sadodies rokās ar divām māsām - Laipnību un Labestību. Un ļauj lai dvēsele dzied.

Ieva Veide

Es zinu... es sevī varu visu atrast, ko es meklēju..

Bet, vai es zinu, KO es meklēju...?

... ir jānoformulē konkrēts jautājums...

Tad arī atbilde būs skaidra un saprotama... Ja savā ķermenī ieklausos... Ja esmu vienmēr kontaktā ar to...

Kontaktēties ar sevi ir jāiemācās un no saviem bezjēdzīgajiem dialogiem jāatsakās...

Sarmīte Šmite

Otrdiena, 25. aprīlis.

Reizēm tikai tik: pietrūkst VIENAS

PAGALĪTES DZĪVESPRIEKA UGUNSKURĀ. Tajā ugunskurā, kas dod izturību. Nē, NE TIKAI izturību! Dod arī īpašu jauodu iet cauri dienām un vēlmi pasmaidīt ARĪ TAD, kad brienami kārtējie dubļi.

Trūkst vienas nieka pagālītes, lai uguns priecīgi uzšvirkstētu. Lai NOTIKTU. Lai sirds svinētu. Bet pagālītes nav. Un, KAMĒR NAV, nekas nenotiek.

VĒL nenotiek. Acis meklē. Sirds gaida. Domas tramīgi / cerīgi tiecas pēc risinājuma. Jūtot, ka BEZ tās vienas pagālītes uguns patiešām nekursies. BEZ tās būs tikai gara, garlaicīga un pienākuma diktēta dūmošana.

Bet citādi... nenotiks NEKAS. Nekas TĀDS, kas augšup plašajā bezgalībā nestu dzirkstelīšu simtus. Nenotiks ĪSTI karsti, versmaini un spridzīgi. Notiks REMDENI.

Mēs, cilvēki, caur šo NEKAD NEPĀREJOŠO ILGOJUMU esam dīvaini iekārtoti, vai ne? Tā: visa ir pietiekami, pietrūkst TIKAI TIK, kā mazs sprakšķis. Mazs, īss laimes brīdis. Lakstīgalas balss. Ceriņos pieclapīte. Matioli īpaši smeldzīgā smarža pāri vakara dārzam – līdz pat vārtiņu rokturim...

Bez šīs vienas mūžīgi ilgotās pagālītes UGUNSPATIEŠĀM nekuras. Sirds nesvin gaišu līksmi. Domās nemiers. Tādos brīžos, kad pietrūkst tās vienas pagālītes, atkal un atkal prātā nāk (jau vairākkārt rīta vēstulītēs citētais) Fricis Bārda:

*“Mēs nezinām, kas mūsos mostas,
mēs nezinām, vai drīkst tā tiekties...
Pēc zvaigznēm kā pēc ķiršu ziediem
mums zilās naktīs patīk sniegties”.*

Jā, tā ir. Nevienā likuma pantā nav apgalvots laiks, kad sirdij būtu jāpārstāj gaidīt. Kad jāstāj cerēt. Kad jāizbeidz. Kad jānobremzē. Kad punkts – un viss. Cik labi, ka tā nenotiek. Kamēr silta sirds, tikmēr meklējam un meklējam pagālītes Dzīvības ugunskuram. Un lūkojam pēc TĀS vēl vienas, ĻOTI NOZĪMĪGĀS. Kas aicina pacelt skatienu pret TO pamali, kurai pretim gāja (un joprojām turpina iet!) Dullais Dauka.

Labu dienu! Tā, lai ugunskurs nedūmotu. Lai dzirksteļu spiets skaisti uzskrietu bezgalībā. Caur TAVAS SILTĀS SIRDS SKAISTO SPĒKU. Jo skaidrs, ka tā ugunsvieta taču nekas cits nemaz nav – ir TAVS (mans, mūsu katra) dzīvības laiks. Sargi sērkociņus, neturi šur tur, šā tā un paviršībā!

Maija Laukmane

♥ SATIKŠANĀS... ♥

Ir jauna diena.

Gaiss smaržo pēc lietus un mazliet pēc neaizmirstulītēm...

Gaismas un tumsas saspēle rada gaismēnas debesīs un atjauno līdzsvaru uz zemes.

Satikšanās ir notikusi.

Tur augšā jau sen noliktā satikšanās ar sava Dvēseles spēka patieso lielumu... nu ir notikusi...

Patiesais lielums vai mazums vairs nav noslēpjams.

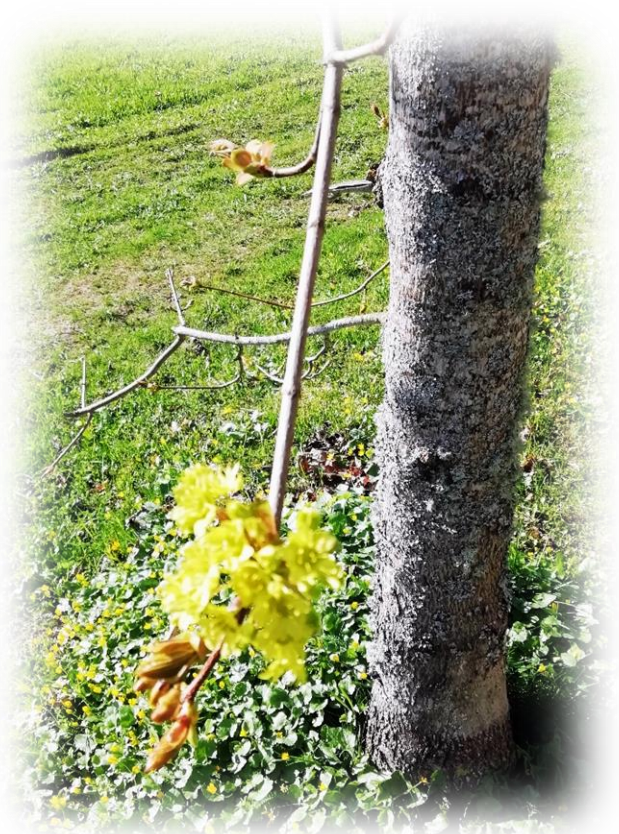
Tas iznāk priekšplānā plānā šķidrā, kas vairs nenosedz neko...

Viltus praviešu nestie vārdi aizvējo garām viedai Dvēselei nesadzirdami, jo tukši...

Bezgalīgi plašs Mīlestības lauks staro pilnības Gaismu uz visiem, kas nākuši uz zemes šai laikā, kad cilvēce piedzīvo sevi no jauna, citādi...

Satikšanās, lai turpinātos...

• Zanda IvaNova (Vītola) •

*Pateicos visiem avizītē ievietoto tekstu
autoriem un lasītājiem par
vērtīgo kopā pabūšanas mirkli!
Ar mīlestību un gaismiņu sirdī - Maija*

Redzamais un neredzamais...

Sajustais, bet neatrastais...
Atklātais, bet nesaprastais...

Virzība ir Ceļa būtība.
Apstāšanās un vērošana ir Ceļa sastāvdaļa.
Ceļš līkumo, lokās, kļūst neredzams...

Dienu no dienas Saule un Mēness...
Dienu no dienas Gaisma un Tumsa...
Dienu no dienas Laiks...

Kamēr diena naktī ieplūst,
Tikmēr laika plūdums rūgtumu skalo
Prom no pagātnes ceļiem, pagājībā...

Virzība atklāj to, kas neredzams...
Noticēsi, sajūtīsi, ieraudzīsi...
Paklupsi, piecelsies un tālāk dosies...

Kādu brīdi vēl paklusēsi,
Bet tad savu balsi atradīsi
Un Ceļu sauksi, lai neslēpjas...

Atrastais... nepazudīs...

• Zanda IvaNova (Vītola) •

Sūti arī savas pārdomas, radošos darbiņus un ierosmes līdz katra mēneša **25.datumam** uz e-pastu: reinaldemaija@gmail.com
www.draugiem.lv ; www.facebook.lv
<https://t.me/laismasmaija>

Ar mīlestību, pateicību un prieku fotografēja,
rakstīto savāca un šo radīja – **Maija Reinvalde**

Kad tā vienu dienu apstājies no tā
trakā skrējiena - ko tu sauc par dzīvi... tikai tai
mirklī tu saproti, cik daudz tu vari palaist garām
steidzoties.

Tu apstājies, saule silda tavu degunu,
putni čivina... smagnēji aizdūc kamene...
klusums tik liels, ka šķiet dzirdi kā plaukst koku
lapas, kā kurmja rakums izaug no zemes.

Vēja pūsma noglauž tavu matu
šķipsnu no pieres un... tev jau vairs negribas
steigties. Tu sāc domāt par to - ko tev vairāk
gribas: Mana sasteigtā dzīve vai Mana
izbaudītā dzīvē.

Un kad tu tā apstājies no skrējiena , tad
tu saproti, ka vari visu paspēt arī nesteidzoties.
Tu vari paspēt neko nenokavēt.

Miers lēni pārņem tavu prātu, dvēseli un
tu smaidi. Tu smaidi pie sevis labsajūtā un tavs
smails gluži kā atbalss atsmaidojas pasaulei.

Tev vienkārši jānācas nesteigties.
Jāmācas ne-steigties.

Evija Lukse

